

oplyst, at Daglønnen er. Med de Tilskud, de faa paa anden Maade, er dette dog ikke en aldeles korrekt Gengivelse af, hvad de have i Løn. Men saa forlangede desuden Godtgørelse for Anskaffelse af og Slid paa deres Værktøj — de holde sig selv med Værktøj — og at det, de modtage af Godtgørelse i Form af Bolig og Brændsel, ikke maa afkortes i Daglønnen. Da vi havde Ministeren til Konference, udtalte han sig meget velvillig om Sagen. Han sagde følgende: Hvis vi vilde lade være at henvise Sagen — i Udvalget kunde han jo udtale sig mere aabent end her i Salen, hvor hans Ord kunde skabe Forventninger, som ikke vare til at opfylde — vilde han, som han ogsaa har udtalt her i Dag, ikke alene tage Lønsspørgsmaalet under velvillig Overvejelse, men han vilde ogsaa tage Hensyn til Forlangendet om Godtgørelse for Slid paa Værktøj og ligeledes til Forlangendet om, at Godtgørelsen i Form af Bolig og Brændsel ikke blev afkortet i Daglønnen. Dette erklærede Ministeren sig villig til, selvfølgelig under den Forudsætning, at vi ikke fik en Forhandling om dette Spørgsmaal her i Salen. Det forekommer mig, at naar Ministeren afgiver et saadant Løfte i Finansudvalget, er det, navnlig naar det er i den Form, som det skete her, af den største Interesse for de paagældende Arbejdere, thi de blive da virkelig hjulpede. Derfor beklager jeg, at de socialdemokratiske Medlemmer af Finansudvalget desuagtet have villet have en Forhandling her i Salen om denne Sag. Jeg kan ikke se andet, end at det er til Skade for de paagældende Arbejdere. Naar Ministeren vil hjælpe dem paa to af de tre Punkter, hvorom de stille Forlangende, og naar Ministeren, som han her har sagt i Dag, ogsaa er villig til ad Aare at tage deres Lønsspørgsmaal under velvillig Overvejelse, forekommer det mig, at Stillingen er saa god for de paagældende som vel mulig. Jeg beklager, som sagt, at de Herrer have villet have denne Forhandling efter den velvillige Maade, hvorpaa Ministeren har stillet sig. Jeg haaber nu, at de Herrer ville tage deres Ændringsforslag tilbage, for ellers maa jeg opfordre Tingets Flertal til at stemme mod det foreliggende Ændringsforslag. Jeg erkender i øvrigt, at den ærede Ordfører har udtalt sig paa en saa hensynsfuld og moderat Maade, at der ikke ellers for mig er Grund til at komme ind paa en yderligere Forhandling med ham om denne Sag, hvis han da ikke giver Anledning dertil.

Harald Jensen: Jeg tror ikke, den ærede Ordfører gjorde hverken Ministeren eller Sagen nogen Tjeneste med de Udtalelser, han kom med nu. Det er ganske rigtigt, at Ministeren udtalte i Udvalget, at hvis vi lodde være at henvise Sagen, vilde han maaske tage under Overvejelse, hvorledes han vilde stille sig til Spørgsmaalet om Godtgørelse for Slid paa Værktøj og Anskaffelse af Værktøj og maaske ogsaa til Spørgsmaalet om Godtgørelse i Form af Bolig. Men det er ikke Hovedsagen. Hovedsagen er, hvorledes det staaer med Daglønnen; og vi havde, synes jeg, en Pligt til at føre denne Sag saa langt, vi kunde, for at bringe Daglønnen til at staa i noget Forhold til Arbejdet. Jeg tror, at den ærede Ordfører skulde have undladt at fremsætte denne Redegørelse og drage Forhængen til Side fra det allerhelligste Finansudvalgs Forhandlinger, at han skulde have ladet denne Sag hvile. Er der nogen, der har skadet Sagen, tror jeg, det er den ærede Ordfører og ikke jeg og min Partifælle, der foreslog at henvise Andragendet.

Den ærede Minister udtalte, at det var umuligt for ham at fastsætte Lønnen for Skovarbejdere, at det i væsentlig Grad var Skovriderne, der fastsætte Prisen, og at den maatte rette sig efter Egnens Dagløn. Jeg vil give Ministeren Ret i, at til en vis Grad er dette rigtigt, at Skovriderne maa være medbestemmende ved Fastsættelsen af Daglønnen, og at den maa rette sig efter Egnens Dagløn, hvorom vedkommende Skovrider som lokalkendt bedst kan skønne. Men jeg tror, det er urigtigt af Ministeren og den øverste Styrelse af Skovvæsenet ikke at paase, at Lønnen ikke synker ned til at blive et Skambud. Der maatte dog fra Skovenes øverste Bestyrelses Side kunne fastsættes et Minimum, saa at Lønnen ikke gik ned til det uanstændige. Det kan dog ikke nægtes, at hvis det forholder sig rigtigt, hvad Skovarbejderne her have fremsat, og hvad jeg ikke har Grund til at tvivle om, og hvad der heller ikke noget Steds er opkastet nogen Tvivl om; at Betalingen drejer sig mellem 15 og 20 Øre i Timen, medens Silkeborg Kommune lige ved Siden af giver 31 Øre i Timen, er Staten inde paa et Lavmaal med Lønnen, som i hvert Fald grænser nær til det uanstændige, hvis det da ikke har overskredet Grænsen.

Den ærede Minister udtalte, at det i væsentlig Grad er Akkordarbejde, men det, Arbejderne ønske, er at være noget medbestemmende ved Akkordarbejdets Prisansettelse. Akkordarbejde og Akkordarbejde